

DECIZIE

27 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme
de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Nicolae Craiu
Victor Burduh
Svetlana Filincova

examinând recursurile declarate de Ministerul Justiției și de Leonid Matiupatenco, reprezentat de avocatul Roman Aronov,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Leonid Matiupatenco către Ministerul Justiției, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor și executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare,

împotriva deciziei din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de Leonid Matiupatenco, de Ministerul Justiției și de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu, și menținută hotărârea din 22 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a ț ă:

La 17 aprilie 2018, Leonid Matiupatenco a depus cerere de chemare în judecată către Ministerul Justiției, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor și executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan, prin care a solicitat:

- constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești,

- repararea prejudiciului moral în mărime de 900 de euro,

- compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, prin hotărârea definitivă și irevocabilă a Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 23 octombrie 2013 a fost dispusă obligarea debitorului SA „Sigma” SC să radieze din Registrul de Stat al persoanelor juridice, la rubrica „Administrator”, pe Matiupatenco Leonid, în termen de 15 zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.

La 07.10.2016, creditorul Matiupatenco Leonid a prezentat spre executare documentul executoriu nr. 2-38/13 din 23 octombrie 2013, emis de Judecătoria Chișinău, sediul Central (f.d.16-17).

Prin încheierea nr. 060-1626/16 din 07.10.2016, a fost primit spre executare documentul executoriu nominalizat, s-a intentat procedura de executare, s-a acordat debitorului un termen de 15 zile pentru executarea benevolă a acestuia.

În pofida faptului că documentul executoriu sus indicat a fost recepționat de către debitor la 10 octombrie 2016, acesta nu a executat cerințele în termenul de executare propus, motiv pentru care s-a adresat executorului judecătoresc cu o interpelare, potrivit căreia a solicitat executarea silită a acestuia.

La 05.03.2018, executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan, i-a comunicat reclamantului că documentul executoriu nu a fost executat, fără a realiza oricare acțiuni concrete în acest sens.

Astfel, consideră că, prin neexecutarea documentul executoriu, i s-a cauzat și un prejudiciu moral pe care îl evaluează la suma de 900 de euro și, în așa fel, solicită:

- constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești;

- repararea prejudiciului moral în mărime de 900 de euro;

- compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3000 de lei.

Prin hotărârea din 22 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial, fiind constatat faptul încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și s-a încasat de la Ministerul Finanțelor în beneficiul lui Leonid Matiupatenco suma de 1000 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică. În rest acțiunea a fost respinsă.

Împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22 august 2018, au declarat apeluri Matiupatenco Leonid, Ministerul Justiției și executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan.

Prin decizia din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, apelurile declarate au fost respinse și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 28 iunie 2019, Ministerul Justiției al RM a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe eronat a interpretat dreptul material prevăzut de Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, nu a luat în considerație circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii pe care le consideră constatate și nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

La 09.07.2019, Leonid Matiupatenco, reprezentat de avocatul Roman Aronov, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 19 martie 2019.

În motivarea recursului a indicat că, prima instanță nu a supus unei analize minuțioase și nu a verificat toate circumstanțele care, însă necesitau a fi examinate prin prisma cadrului legal aplicabil litigiului, întru clarificarea tuturor aspectelor

importante pentru soluționarea tuturor cerințelor înaintate de Leonid Matiupatenco privitor la încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Astfel, a solicitat să fie casată parțial hotărârea primei instanțe, casarea integrală a deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie încasate prejudiciul moral în mărime de 900 de euro și suma de 3000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

La 16.08.2019, executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu a depus referință, prin care a solicitat admiterea recursului declarat de Ministerul Justiției al RM.

La 22.10.2019, Leonid Matiupatenco a depus recurs suplimentar în limba rusă, invocând că la judecarea cauzei i s-au încălcat drepturile constituționale cu privire la limbă, drepturi garantate și de prevederile CEDO, solicitând luarea măsurilor corespunzătoare față de judecătorii corupți.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 19 martie 2019 și expediată pentru comunicare participanților la proces la 29 mai 2019 (f. d. 201), date despre recepționarea deciziei contestate la materialele dosarului lipsesc. Astfel, se constată că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile împotriva deciziei din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

Prin încheierea din 13 noiembrie 2019 a Curții Supreme de Justiție, recursurile declarate de Ministerul Justiției și de Leonid Matiupatenco, reprezentat de avocatul Roman Aronov, au fost declarate admisibile.

Examinând materialele dosarului, argumentele recursurilor și ale referinței, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră necesar de a admite recursul declarat de Leonid Matiupatenco, reprezentat de avocatul Roman Aronov, și de a respinge recursul declarat de Ministerul Justiției, de a casa parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe cu privire la respingerea pretenției prin care s-a solicitat repararea prejudiciului cauzat, cu emiterea în această parte a unei hotărâri noi privind admiterea parțială a acțiunii, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Inițial Colegiul consideră necesar de a accentua că, în sensul, art. 1 alin. (1) din Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești nr. 87 din 21 aprilie 2011, scopul respectivei legi constă în crearea în Republica Moldova a unui remediu intern eficient de apărare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Prevederile alin. 2 al acestui articol statuează că aplicarea și interpretarea termenilor din prezenta lege se fac prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de prezenta lege și de legislația procesuală civilă.

Prin cererea de chemare în judecată depusă la 17 aprilie 2018 împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Leonid Matiupatenco a solicitat constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii definitive și irevocabile din 23 octombrie 2013 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central privind obligarea debitorului SA „Sigma” SC, pe parcursul a 15 zile calendaristice de la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești, să-l radieze pe Leonid Matiupatenco din Registrul de Stat al persoanelor juridice, rubrica „Administrator”, încasarea de la bugetul de stat a sumei de 900 de euro cu titlu de prejudiciu moral, încasarea cheltuielilor de judecată suportate pentru achitarea asistenței juridice în mărime de 3000 de lei.

Prin hotărârea din 22 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial, fiind constatat faptul încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și s-a încasat de la Ministerul Finanțelor în beneficiul lui Leonid Matiupatenco suma de 1000 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică. În rest acțiunea a fost respinsă.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 19 martie 2019, a respins apelurile declarate de Leonid Matiupatenco, de Ministerul Justiției și executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu, și a menținut hotărârea primei instanțe indicând că, evaluând soluția primei instanțe, prin prisma pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, consideră concluzia instanței de fond de admitere parțială a acțiunii ca fiind una întemeiată, or, în prezenta speță a fost constatată tergiversarea executării hotărârii judecătorești din 23.10.2013 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, dar contrar exigențelor legale, instituite de dispoziția art. 118 Cod de procedură civilă, nu a fost probat pe deplin cuantumul prejudiciului moral solicitat.

În condițiile în care s-a constatat existența dreptului încălcat este justificată legal soluția instanței de fond de admitere a acțiunii în această parte.

Totodată, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată pretenția reclamantului-apelant privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 900 de euro, în condițiile în care neexecutarea s-a datorat și comportamentului acestuia, care în pofida obligațiilor pozitive de a se implica în procedura de executare, nu a realizat pe deplin această sarcină. Or, în sensul Legii nr.87 din 21.04.2011, nu orice acțiune a organului de drept atrage răspunderea statului, fiind important și necesar ca să se constate ilegalitatea acțiunilor acestuia, situație care în speță nu se atestă.

Din cele enunțate, Colegiul Civil a reținut că, prima instanță a stabilit toate circumstanțele și raporturile juridice, care au importanță pentru soluționarea pricinii, a apreciat corect probele din dosar prezentate de către participanții la proces, aplicând corect legea materială și legea procedurală, astfel încât Colegiul civil a constatat legalitatea hotărârii primei instanțe.

Verificând și analizând constatările instanțelor de judecată ierarhic inferioare, prin prisma prevederilor legale aplicabile litigiului, Colegiul reține ca concluzia acestora, precum că nu a fost probat pe deplin cuantumul prejudiciului moral solicitat, este neîntemeiată și lipsită de suport legal din considerentele ce urmează.

După cum a fost menționat mai sus, reieșind din prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr.87 din 21.04.2011, scopul acestei legi constă în crearea în Republica Moldova a unui remediu intern eficient de apărare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Conform art. 4 alin. (1) din legea menționată, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, iar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare și suportarea costurilor și cheltuielilor de judecată îi revine reclamantului.

Astfel, după cum atestă materialele dosarului, de către instanțele de judecată ierarhic inferioare a fost admisă pretenția reclamantului cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii rămasă definitivă și irevocabilă din 23 octombrie 2013 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, în temeiul căreia, Leonid Matiupatenco, urma să fie radiat din Registrul de Stat al persoanelor juridice, la rubrica „Administrator”.

Totodată, la caz, se constată că procedura de executare a hotărârii enunțate a fost intentată la 07.10.2016, nefiind executată la momentul depunerii cererii de chemare în judecată – 17.04.2018, și numai la 07.05.2018, Leonid Matiupatenco, a fost radiat din Registrul de Stat al persoanelor juridice, la rubrica „Administrator” (f. d. 58). Deci, hotărârea judecătorească invocată rămânând neexecutată mai mult de un 1 an și 6 luni.

Subsidiar, Colegiul menționează că, chiar și prin executarea cu întârziere, mai mare de un an, creditorul suferă deja un prejudiciu moral, care nu poate fi compensat prin simpla constatare a încălcării, fiind necesară acordarea unor sume cu titlu de daune morale. Prin urmare, Colegiul apreciază ca eronată concluzia instanțelor de judecată ierarhic inferioare, potrivit căreia acestea au reținut că Leonid Matiupatenco s-a adresat executorului judecătorec în vederea executării hotărârii judecătorești din 23 octombrie 2013, după mai bine de trei ani de zile, și astfel este neîntemeiată pretenția reclamantului cu privire la încasarea prejudiciului moral în mărime de 900 de euro, or, neexecutarea hotărârii judecătorești s-a datorat și comportamentului acestuia, care în pofida obligațiilor pozitive de a se implica în procedura de executare, nu a realizat pe deplin această sarcină.

Față de această concluzie a instanțelor de judecată, instanța de recurs reține că încasarea prejudiciului moral în mărime de 900 de euro a fost solicitată de către reclamant anume pentru perioada 07.10.2016 – 07.05.2018 și nu pentru întreaga perioadă din momentul în care hotărârea judecătorească din 23.10.2013 a rămas definitivă și irevocabilă, și ca urmare devenind executorie. Deci, în circumstanțele date, este vădit faptul că, la caz, neexecutarea documentului executoriu în perioada menționată nu ține de conduita cu rea-credință a debitorului, ci se datorează comportamentului din partea autorității responsabile de executare.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptuluila executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se face doar în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului (denumită în continuare *reclamant*), iar în ceea ce privește perioada 07.10.2016 – 07.05.2018 privind neexecutarea hotărârii judecătorești pentru care se solicită repararea prejudiciului cauzat, la caz, nu se atestă probe care ar demonstra că în această perioadă neexecutarea actului judecătoresc se datorează conduitei cu rea-credință a debitorului.

Mai mult, prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 citate mai sus, statuează expres că sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, respectiv, la caz, anume Ministerul Justiției urma să demonstreze lipsa unui prejudiciu moral, dar nu reclamantul trebuia să demonstreze cuantumul prejudiciului moral solicitat, or, după cum rezultă din textul dispoziției enunțate reclamantului îi revine doar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare și suportarea costurilor și cheltuielilor de judecată.

În condițiile în care, instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești a reclamantului-recurent Leonid Matiupatenco, acestea urmau să decidă și asupra acordării unei satisfacții echitabile de la bugetul de stat în contul reparării prejudiciului moral, având în vedere faptul că însăși prevederile legale impun la constatarea încălcării drepturilor prevăzute de Legea 87 din 21.04.2011 și repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea acestor drepturi.

Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului material. Astfel, cu referire la cuantumul prejudiciului moral, Colegiul relevă că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că, indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. Conform jurisprudenței CtEDO, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca, partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

Iar, potrivit jurisprudenței CEDO, în cazurile de neexecutare se constată că mărimea compensației pentru prejudiciul moral este de aproximativ 600 de euro pentru 12 luni de întârziere și câte 300 de euro pentru fiecare perioadă următoare de 6 luni de întârziere.

În această ordine de idei, la caz, nu poate fi invocată rea-credința reclamantului care ar fi afectat în substanță procedura de executare și ar fi făcut imposibilă executarea, în situația în care punerea în executare a documentului executoriu urma a fi efectuată din oficiu, iar creditorul urma a fi înștiințat despre acest fapt. Așa fiind, în speță, este cert că autoritatea responsabilă de executarea hotărârii judecătorești, care este statul Republica Moldova, nu a întreprins toate măsurile corespunzătoare în vederea executării hotărârii judecătorești din

23.10.2013, procedura de executare fiind intentată la 07.10.2016, iar hotărârea a fost executată abia la 07.05.2018.

În speță, Colegiul consideră că prejudiciul moral în mărime de 900 de euro solicitat de către Leonid Matiuapatenco este exagerat, având în vedere circumstanțele cauzei, însă suma de 6000 de lei cu titlu de prejudiciu moral atinge scopul și finalitatea prevăzută de lege. Or, la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, se ia în considerare și interesul sporit, pe care l-a avut sau îl are reclamantul în executarea hotărârii judecătorești, al cărui beneficiar este.

În corolar, se impune admiterea parțială a pretenției reclamantului cu privire la încasarea cu titlu de prejudiciu moral a sumei de 6000 de lei, având în vedere frustrarea inevitabilă cauzată din neexecutarea hotărârii, precum și faptul că reclamantul a trecut deja prin procedurile judiciare și a obținut câștig de cauză. De asemenea, la acordarea prejudiciului moral se ia în considerare durata termenului de neexecutare, importanța pentru reclamant a obiectului executării, altfel spus miza pentru reclamant și alte aspecte individuale.

Aici este de remarcat că, CtEDO consideră că omisiunea autorităților de a se conforma într-un termen rezonabil unei decizii definitive, poate determina încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, în special atunci când obligația de a solicita executarea deciziei în cauză aparține unei autorități administrative. Or, nu a fost prezentat niciun argument de natură să justifice întârzierea observată în cauză în executarea hotărârii definitive favorabile reclamantei. Curtea consideră că această întârziere este imputabilă exclusiv autorităților administrative (cauza *Acatrinei împotriva României*, nr. 7114/02, § 40).

Totodată, Curtea Constituțională în decizia de inadmisibilitate a sesizării nr.21g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. (3) din Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești (încasarea creanței ca urmare a constatării încălcării dreptului la executare într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești) nr. 26 din 29 martie 2018, a punctat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, cu titlu de principiu, că dreptul la un proces echitabil ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică a unui stat ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperabilă, în detrimentul unei părți a procesului (*Immobiliare Saffi v. Italia*, 28 iulie 1999, § 63; *Șandor v. România*, 24 martie 2005, § 23). În același timp, Curtea Europeană a menționat că dreptul de acces la justiție nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, indiferent de circumstanțe. Atunci când autoritățile sunt obligate să execute o hotărâre judecătorească și omit acest fapt, poate fi angajată răspunderea statului prin prisma articolului 6 § 1 din Convenție (*Fociac v. România*, 3 februarie 2005, § 68).

Articolul 6 § 1 include astfel „dreptul la instanță”, iar dreptul de a avea acces în justiție, respectiv dreptul de a declanșa proceduri în fața unei instanțe civile, este o componentă a acestuia (hotărârea din 27 august 1991 în cauza *Philis c. Greciei*). Acest drept ar rămâne însă iluzoriu dacă sistemul legal intern al statului respectiv ar permite ca o hotărâre definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul uneia dintre părți. Este de neconceput ca articolul 6 să descrie în

detaliu garanțiile procedurale oferite părților, proceduri care sunt echitabile, publice și se desfășoară într-un termen cât mai scurt cu putință, fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești; a interpreta articolul 6 ca referindu-se exclusiv la accesul în justiție și la desfășurarea procedurilor ar duce la situații incompatibile cu principiile statului de drept pe care statele contractante s-au obligat să le respecte atunci când au ratificat Convenția (hotărârea din 7 mai 1974, în cauza *Golder c. Marea Britanie*).

În sensul articolului 6, executarea unei hotărâri judecătorești trebuie privită ca parte integrantă a unui „proces” ; mai mult, Curtea a acceptat deja acest principiu în unele cazuri referitoare la durata procedurilor (hotărârile din 26 septembrie 1996 în cauzele *Di P&de c. Italiei*, *Zappia c. Italiei*). În formula utilizată de instanța europeană, „punctul final al termenului dintr-o procedură examinată în lumina art. 6 § 1 este momentul în care dreptul revendicat este realizat efectiv”. Or, în toate situațiile, atunci când exercită controlul asupra duratei procedurii, CtEDO în jurisprudența sa procedează mai întâi la determinarea punctului de plecare (*dies a quo*) și a punctului final (*dies ad quem*) al termenului luat în calcul. Astfel, prin neîntreprinderea măsurilor efective și necesare pentru executarea hotărârii judecătorești, autoritățile au împiedicat reclamantul de a beneficia și/sau a se folosi de creanța obținută prin hotărâre judecătorească.

Pe cale de consecință, Colegiul reține recursul declarat de Ministerul Justiției ca fiind declarativ și neîntemeiat și care necesită a fi respins, ori în cererea de recurs s-au indicat doar argumente similare celor invocate în cererea de apel.

În contextul dat, Colegiul menționează că, motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Totodată, instanța de recurs notează că pronunțarea asupra altor obiecții invocate în cererea de recurs a lui Leonid Matiupatenco, este inoportună în situația în care instanța de apel, la examinarea cauzei în ordine de apel, a constatat și a elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, a determinat cadrul legal aplicabil litigiului, a analizat și a apreciat materialul probatoriu la justa lui valoare, în așa fel nefiind necesară verificarea suplimentară de dovezi.

Din considerentele menționate, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat de Ministerul Justiției și va admite recursul declarat de Leonid Matiupatenco, reprezentat de avocatul Roman Aronov, și va casa decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe în partea ce ține de respingerea acțiunii cu privire la încasarea prejudiciului moral, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere parțială în această parte a cererii de chemare în judecată.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. b), alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge ca neîntemeiat recursul declarat de Ministerul Justiției al RM.

Se admite recursul declarat de Leonid Matiupatenco, reprezentat de avocatul Roman Aronov.

Se casează decizia din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 22 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea respingerii cerinței cu privire la încasarea prejudiciului moral și se pronunță în această parte o nouă hotărâre, prin care:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată a lui Leonid Matiupatenco cu privire la încasarea prejudiciului moral, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Leonid Matiupatenco către Ministerul Justiției, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor și executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare.

Se încasează de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Leonid Matiupatenco suma de 6000 de lei (șase mii de lei) cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, decizia din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 22 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul -

Oleg Sternioală

Judecătorii

Galina Startulat

Nicolae Craiu

Victor Burduh

Svetlana Filincova